

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 27. avgust 2020 godine
Br.Ref.:RK 1613/20

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI37/20

Podnosilac

Limak Kosovo International Airport J. S. C. “Adem Jashari”

**Ocena ustavnosti presude Rev. br. 297/2019 Vrhovnog suda Kosova od 18.
novembra 2019. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gerxhaliu-Krasniqi, sudija
Gresa Caka-Nimani, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnelo Akcionarsko društvo Limak Kosovo International Airport “Adem Jashari” (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), sa sedištem u selu Vrelo, opština Lipljan, koje po punomoćju zastupaju Fazli Gjonbalaj i Leonora Fejzullahu.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava presudu Rev. br. 297/2019 Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 18. novembra 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene odluke, kojom su navodno povređena prava podnosioca zahteva zagantovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), kao i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) i članom 1. Protokola br. 1 Evropske konvencije za zaštitu ljudskih prava i osnovnih sloboda (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

4. Zahtev je zasnovan na stavu 4. člana 21. [Opšta načela] i stavu 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. [Procesuiranje podnesaka] i 47. [Individualni zahtevi] Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 32. [Podnošenje podnesaka i odgovora] Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

5. Dana 24. februara 2020. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
6. Dana 24. februara 2020. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatifi i Safet Hoxha (članovi).
7. Dana 10. marta 2020. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je obavestio i Vrhovni sud o registraciji i poslao mu kopiju zahteva.
8. Dana 22. jula 2020. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprihvatljivost zahteva.

Pregled činjenica slučaja

9. Dana 12. avgusta 2010. godine, Vlada Republike Kosovo i podnosilac zahteva su potpisali Sporazum o javno-privatnom partnerstvu (u daljem tekstu: SJPP). Pre Sporazuma o JPP-u, Aerodrom u Prištini se zvao Međunarodni aerodrom u Prištini "Adem Jashari" (u daljem tekstu: MAP). Na osnovu Sporazuma o JPP-u, podnosilac zahteva (odnosno Limak Kosovo International Airport "Adem Jashari") preuzeo je obavezu da zadrži radnike na poslu još 3 (tri) godine.
10. Na osnovu spisa predmeta proizilazi da je I.A. (u daljem tekstu: radnica) bila zaposlena kod MAP-a u periodu od 4. novembra 2003. do 4. aprila 2011. godine. Posle potpisivanja SJPP-a, radnica I.A. je bila u redovnom radnom odnosu kod podnosioca zahteva u periodu od 4. aprila 2011. do 3. aprila 2014. godine.

11. Dana 3. marta 2014. godine, odnosno 30 (trideset) dana pre isteka ugovora, podnosilac zahteva je obavestio radnicu da joj se nakon isteka postojećeg ugovora neće ponuditi novi ugovor o radu, uz obrazloženje da joj se ugovor neće produžiti u skladu sa "[...] politikama Odbora direktora o budućem planiranju ljudskih resursa".
12. Dana 11. marta 2014. godine, radnica je izjavila žalbu podnosiocu zahteva (poslodavcu) koja se odnosila na obaveštenje o neproduženju ugovora o radu, tražeći da se isto poništi.
13. Dana 20. marta 2014. godine, podnosilac zahteva je odbio, kao neosnovanu, žalbu radnice.
14. Neodređenog datuma, radnica I.A. podnela je tužbeni zahtev Osnovnom sudu u Prištini-ogranak u Lipljanu (u daljem tekstu: Osnovni sud), u kojem je tražila da se poništi obaveštenje od 3. marta 2014. godine, koje je izdao podnosilac zahteva i da se podnosilac zahteva obaveže da vrati radnicu na posao sa svim pravima i obavezama, uključujući i naknadu materijalne štete.
15. Dana 6. maja 2015. godine, Osnovni sud je presudom (C. br. 197/2014) usvojio tužbeni zahtev radnice I.A. kao osnovan, te obavezao podnosioca zahteva: i) da vrati radnicu na posao i da se poništi obaveštenje podnosioca zahteva od 3. marta 2014. godine, (ii) da isplati radnici pridajući iznos na ime materijalne štete za iznos zarada za period od 3. aprila 2014. do 30. aprila 2015. godine; i (iv) da pokrije troškove parničnog postupka.
16. Osnovni sud je obrazložio da je radnica I.A. radila neprekidno 10 (deset) godina kod podnosioca zahteva i njegovog prethodnika, Međunarodnog aerodroma "Adem Jashari". Osnovni sud je dalje obrazložio da je *"na osnovu odredbe člana 10.5 Zakona o Radu, sud [...] došao do zaključka da se radni odnos na određeno vreme tužilje kod tuženog smatra radni odnos na neodređeno vreme, stoga sud smatra da je u ovoj situaciji tuženi, da bi raskinuo ugovor o radu tužilji, bio obavezan da odvija interni postupak za prekid radnog odnosa, postupak koji nije odvijen kod tuženog, nego je tužilja samo obaveštena obaveštenjem o ne obnavljanju ugovora o radu"*.
17. Dana 31. jula 2015. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Apelacionom sudu Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud) protiv presude (C. br. 197/2014) Osnovnog suda, navodeći bitne povrede odredaba postupka, pogrešno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava.
18. Dana 28. maja 2019. godine, Apelacioni sud je presudom (AC. br. 3788/2015), odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva i potvrdio presudu (C. br. 197/2014) Osnovnog suda, smatrajući istu pravilnom i zakonitom. Apelacioni sud je obrazložio da je prvostepeni sud naveo konkretne razloge o odlučnim činjenicama i pružio potrebna objašnjenja za takvu odluku na osnovu relevantnih zakonskih odredaba.
19. Dana 8. jula 2019. godine, podnosilac zahteva je podneo Vrhovnom sudu zahtev za reviziju protiv presude Apelacionog suda, navodeći bitne povrede odredaba postupka i pogrešnu primenu materijalnog prava.
20. Dana 18. novembra 2019. godine, Vrhovni sud je presudom Rev. br. 297/2019, odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva, ceneći da je pobijana odluka pravilna,

sa obrazloženjem da je dato dovoljno razloga o činjenicama koje su relevantne za pravilno presuđivanje u ovoj stvari.

21. U presudi Vrhovnog suda se, između ostalog, navodi da je “[...] drugostepeni sud [...] u obrazloženju presude dao dovoljno razloga za relevantne činjenice za pravično suđenje ove pravne stvari, koje prihvata i ovaj Sud, tako da navodi u reviziji ne dovode u pitanje zakonitost sporne presude”.

Navodi podnosioca zahteva

22. Sud podseća da podnosilac zahteva navodi da su osporenim odlukom povređena njegova prava zagaranovana članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], članom 32. [Pravo na pravno sredstvo] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava, kao i članom 6. (Pravo na pravično suđenje) EKLJP i članom 1. Protokola br. 1 EKLJP.
23. Podnosilac zahteva navodi da Vrhovni sud nije pružio dovoljno obrazloženje u svojoj odluci. U povodu ove tvrdnje, podnosilac zahteva navodi: “*presuda Vrhovnog suda nema dovoljnog obrazloženja a pogotovu u vezi sa suštinskim povredama odredaba parničnog postupka (erores in procedanto) Zakona o parničnom postupku*”.
24. Podnosilac zahteva na početku navodi da je Vrhovni sud u predmetnoj presudi pogrešno primenio materijalno pravo “*erores in judicando*” i da je pogrešno protumačio član 10.5 Zakona o radu br. 03/L-212 i SJPP, jer, po navodima podnosioca zahteva, radnica nije imala 10 (deset) godina neprekidnog rada kod podnosioca zahteva.
25. Podnosilac zahteva dalje navodi da je “*Vrhovni sud [...] izvršio pogrešno tumačenje člana 10.5 Zakona o radu br. 03/L-212 zato što isti ne može da se primeni za kompaniju Limak jer tužiteljka nije imala deset (10) godina neprekidnog rada kod tuženog*”.
26. S tim u vezi, podnosilac zahteva naglašava da je Vrhovni sud morao da uzme u obzir član 9.18 SJPP-a, prema kome podnosilac zahteva preuzima obavezu da zadrži radnike na poslu u roku od tri (3) godine.
27. Podnosilac zahteva se takođe poziva i na presudu Ustavnog suda KI138/15, u kojoj Sud, između ostalog, navodi da je “*primena materijalnog prava koja bi mogla da bude činjenica, [...] odlučujuća za donošenje presude tog suda, ali da Vrhovni sud uopšte nije razmotrio ovu stvar, samo je ustanovio da su sudovi nižih instanci na pravičan način primenili odredbe materijalnog prava*”.
28. Kao rezultat toga, podnosilac zahteva tvrdi da Vrhovni sud nije dovoljno obrazložio svoju presudu i da se nije bavio pitanjima koja su pokrenuta u vezi sa presudama nižestepenih sudova.
29. Podnosilac zahteva traži od Suda da ukine presudu Vrhovnog suda i da se predmet vrati na ponovno suđenje.

Relevantne zakonske odredbe

Zakon br. 03/L-212 o radu

Član 10. [Ugovor o radu]

1. Ugovor o radu zaključuje se u pisanoj formi i potpisuju ga poslodavac i zaposleni.
2. Ugovor o radu može se zaključiti:
 - 2.1. na neodređeno vreme;
 - 2.2. na određeno vreme; i
 - 2.3. na posebne poslove i zadatke.
3. Ugovor o radu koji ne sadrži nikakve detalje za njegovo trajanja treba smatrati kao ugovor na neodređeno vreme.
4. Ugovor za određeno vreme ne može se zaključiti za jedan period duže od deset (10) godina.
5. Ugovor za jedan određeni period koja se zasniva na jasan način ili samorazumljiv za jedan period dužeg od deset (10) godine, zaposlenja smatra se kao ugovor za neodređeno vreme.

Član 67. [Prestanak ugovora o radu prema važećem zakonu]

1. Ugovor za rad prema zakona na snagu se prekida:
[...]
 - 1.3. istekom vreme trajanja ugovora;

Član 70. [Prestanak ugovora o radu od strane poslodavca]

1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom uz jedno vremensko upozorenje, kada:
 - 1.1. takva suspenzija je opravdana iz ekonomskih tehničkih ili organizacijskih razloga ili kada;
 - 1.2. zaposleni nije više sposoban obavljati radne dužnosti;
 - 1.3. poslodavac može raskinuti ugovor o radu zaposlenom pod navedenim okolnostima utvrđenim u pod stavu 1.1 i 1.2, ako je neprikladno za poslodavca za prenos zaposlenog u drugi posao, trenirati ili kvalifikovati njega za obavljanje posao ili neki drugi posao;
 - 1.4. poslodavac može da raskida ugovor o radu zaposlenom u traženom periodu najave prekida u:
 - 1.4.1. težim slučajevima lošeg ponašanja zaposlenog; i
 - 1.4.2. zbog ne zadovoljavajućeg ispunjavanja radnog obaveza;

1.5. poslodavac mora obavestiti zaposlenog o njegovom/njenom udaljenju odmah po nastupanju slučaja koji dovodi do udaljenja, ili u momentu kada je poslodavac saznao za taj slučaj;

1.6. poslodavac može da raskine ugovor o radu zaposlenom bez prethodnog predviđenog upozorenja otkaza, tada kad:

1.6.1. zaposleni je kriv za ponavljanje lošeg neozbiljnog ponašanja ili kršenja obaveza;

1.6.2. performansa zaposlenog je nezadovoljna i pored pismenog upozorenja.

2. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu prema pod stavu 1.6. stava 1. ovog člana, samo ako je zaposleni primio opis u pismenoj formi o nezadovoljavajuća performansi, na neodređenom vremenskom periodu, u kojem zaposleni treba unaprediti sopstvenu performansu kao i jednu izjavu da učinak za njegovo poboljšanje će rezultirati sa otkazom sa posla bez ikakvog daljeg obaveštenja u pismenoj formi.

[...]

Član 71.

[Obaveštenje o raskidu ugovora o radu]

1. Poslodavac može raskinuti ugovor o radu na neodređeno vreme na osnovu člana 70 u sledećim vremenskim intervalima otkaza/najavljivanja:

1.1. od šest (6) meseci do dve (2) godine zaposlenja, trideset (30) kalendarskih dana;

1.2. od dve (2) do deset (10) godine zaposlenja, četrdeset i pet (45) kalendarskih dana;

1.3. preko deset (10) godine zaposlenja, šezdeset (60) kalendarskih dana.

2. Poslodavac ima pravo da raskine Ugovor o radu na ograničeno vreme uz obaveštenje od trideset (30) kalendarskih dana, Poslodavac koji ne namerava obnoviti ugovor za određeni period treba da informiše zaposlenog najmanje trideset (30) dana pre isteka ugovora. Neuspeh da nastupa na ovaj način će dati zaposlenom pravo da produži za dodatnih trideset (30) kalendarskih dana uz isplatu pune plate.

Sporazum o javno privatnom partnerstvu o poslovanju i proširenju Međunarodnog aerodroma Priština

9.18 [Završetak osoblja]

“Privatni partner može da prekine zaposlenje ili neko drugo angažovanje bilo kojeg zaposlenog u MAP (i) u bilo koje vreme za pitanja koja su povezana sa zakonom, pravilima, administrativnim uredbama i dekretima (ii) po zajedničkom sporazumu ili (iii) bez ograničenja nakon treće (3) godišnjice od dana stupanja na snagu”.

Ocena prihvatljivosti zahteva

30. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom, dalje precizirane Zakonom i predviđene Poslovníkom.

31. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, koji propisuju:

“1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlaštene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

32. Sud se takođe poziva i na stav 4. člana 21. [Opšta načela] Ustava, koji propisuje:

“4. Ustavom utvrđena prava i osnovne slobode važe i za pravna lica, onoliko koliko su izvodljiva.”

33. Na početku, Sud primećuje da podnosilac zahteva (kao pravno lice) ima pravo da podnese ustavnu žalbu, pozivajući se na navodne povrede svojih osnovnih prava i sloboda, koje važe za pojedince i pravna lica (vidi slučaj Ustavnog suda br. KI41/09, podnosilac zahteva: *Univerzitet AAB-RIINVEST L.L.C.*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. februara 2010. godine, st. 14).
34. Sud u nastavku razmatra da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti kao što je propisano u Zakonu. U tom smislu, Sud se poziva na član 47. [Individualni zahtevi], član 48. [Tačnost podneska] i član 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47
[Individualni zahtevi]

*“1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.
2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva.”*

Član 48
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori.”

Član 49
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku. [...]”

35. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva ovlašćena strana koja osporava akte javnog organa, nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Podnosilac zahteva je takođe naglasio prava i slobode za koja tvrdi da su mu povređena osporenom odlukom, u skladu sa uslovima propisanim članom 48. Zakona i podneo je svoj zahtev u skladu sa rokom koji je propisan u članu 49. Zakona.

36. Međutim, Sud treba dalje da oceni da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti zahteva, predviđeni u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika, uključujući i uslov da zahtev ne bude očigledno neosnovan. Naime, pravilo 39. (2) Poslovnika, propisuje:

“(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

37. U svetlu gornjih razmatranja, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da mu je povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje zagarantovano članom 31. Ustava i članom 6. EKLJP, zbog toga što odluke redovnih sudova nisu obrazložene u dovoljnoj meri, dok povrede ostalih prava koja su zagarantovana Ustavom i EKLJP, podnosilac zahteva navodi kao posledicu povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje.
38. Suština navoda podnosioca zahteva je ta da Vrhovni sud nije dovoljno obrazložio svoju presudu i da je pogrešno protumačio član 10.5 Zakona o radu (br. 03/L-212), zbog toga što, prema navodima podnosioca, radnica I.A. nije imala 10 (deset) godina neprekidnog rada kod podnosioca. Dalje, podnosilac zahteva argumentuje ovaj navod oslanjajući se na član 9.18 SJPP-a, prema kojem on preuzima obavezu da zadrži radnike na poslu u roku od 3 (tri) godine nakon stupanja na snagu SJPP-a. Podnosilac zahteva, takođe, navodi da je došlo do povrede njegovog ustavnog prava na delotvorna pravna sredstva, kao posledica nedostatka obrazloženja osporene odluke.
39. S tim u vezi, Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi da su redovni sudovi pogrešno protumačili zakon kada su se pozvali na radno iskustvo radnice, tvrdeći da je sud, u predmetnom slučaju, morao da smatra da se radi o dva različita poslodavca (pozivajući se tako na Međunarodni aerodrom “Adem Jashari”, pre i posle potpisivanja SJPP-u) i navodeći da radnica nije imala više od 10 (deset) godina rada kod podnosioca zahteva.
40. Vrhovni sud je prilikom razmatranja navoda podnosioca zahteva obrazložio da činjenica da od trenutka potpisivanja ugovora sa Vladom, radnica nije imala više od 3 (tri) godine radnog iskustva, nije od uticaja jer je ona radila na istom radnom mestu više od 10 (deset) godina. Vrhovni sud je dalje objasnio da se ugovor smatra ugovorom na neodređeno vreme i da se isti može raskinuti samo na osnovu člana 70, a ne nikako na osnovu člana 67. stavovi 1. i 3. Zakona o radu.
41. S tim u vezi, Vrhovni sud je obrazložio sledeće: *“Vrhovni sud ocenjuje da su navodi ovlašćenog tuženog u vezi toga da je pobijena presuda posledica pogrešne primene materijalnog prava, neosnovani i neodrživi iz činjenice što je obaveštenje o ne obnavljanju ugovora o radu tužilje doneto u suprotnosti sa Zakonom o Radu, a koji je osnovni zakon koji uređuje radni odnos na Kosovu, gde je određena osnova i procedure za raskid ugovora o radu tužilje. Tužilja je od 04.04.2011. god. i sve do 03.04.2014. god. imala ugovor na određeno vreme, takav ugovor o radu se na osnovu člana 10.5. Zakona o Radu smatra kao ugovor na neodređeno vreme tako da i za raskid ugovora o radu treba da se poštuju zakonski određene procedure ”*
42. U svetlu napred izloženog, Sud smatra da su svi navodi i argumenti podnosioca, koji su bili relevantni za rešavanje spora, pravilno saslušani i razmotreni od strane redovnih sudova. Shodno tome, Sud utvrđuje da su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celini, bili pravični (vidi slučaj Ustavnog suda KI75/18,

podnosilac zahteva *Ilmi Behrami i Fatime Behrami-Parduzi*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. februara 2019. godine).

43. Sud primećuje da se podnosilac zahteva poziva na presudu Ustavnog suda KI138/15 i navodi: *“primena materijalnog prava koja bi mogla da bude činjenica, je odlučujuća za donošenje presude tog suda, ali da Vrhovni sud uopšte nije razmotrio ovu stvar, samo je ustanovio da su sudovi nižih instanci na pravičan način primenili odredbe materijalnog prava”*.
44. Što se tiče ovog navoda podnosioca zahteva, Sud podseća da se pomenuti slučaj razlikuje od konkretnog slučaja koji se nalazi pred nama, iz sledećih razloga: (i) pitanje disciplinskog postupka u slučaju KI138/15 je bilo različito od ovog slučaja koji se nalazi pred nama jer nije bio jasan pravni osnov po kojem je sproveden disciplinski postupak; i (ii) bilo je kontradiktornih elemenata u odlukama nižestepenih sudova. Pored toga, Apelacioni sud je primenio i koristio za obrazloženje Administrativno uputstvo, koje je proizašlo iz Uredbe o civilnoj službi, a ne iz Zakona o radu. Ovaj argument, iako je pokrenut od strane podnosioca u tom slučaju, nije razmotren od strane Vrhovnog suda (vidi slučaj Ustavnog suda KI138/15, *Sharr Beteiligungs GmbH*, presuda od 4. septembra 2017. godine).
45. U svetlu ovih argumenta, Sud utvrđuje da su svi argumenti podnosioca zahteva, koji su bili važni za rešavanje njegovog spora, pravilno razmotreni i odlučeni od strane redovnih sudova. Shodno tome, Sud utvrđuje da su postupci pred redovnim sudovima, gledano u celini, bili pravični (vidi, slučaj Ustavnog suda KI129/18, podnosilac *Limak Kosovo International Airport “Adem Jashari”*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. juna 2019. godine, stavovi 58 i 59, i vidi, takođe, slučaj KI70/11, podnosilac zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
46. Potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i pravilna primena zakona u okviru njihove nadležnosti predstavljaju primarnu dužnost redovnih sudova (pitanje zakonitosti). Stoga, Ustavni sud ne može da postupa kao “sud četvrtog stepena” (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda KI86/11, podnosilac zahteva *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine).
47. Shodno tome, Sud utvrđuje da pravo podnosioca zahteva na pravično i nepristrasno suđenje nije povređeno odlukama javnih organa, odnosno odlukama redovnih sudova.
48. Što se tiče tvrdnje o povredi članova 24., 32. i 46. Ustava, Sud primećuje da podnosilac zahteva navodi povredu ovih članova ne argumentujući i ne obrazlažući njihovu povredu osporenom presudom Vrhovnog suda.
49. Sud podseća da sama činjenica da se podnosilac zahteva ne slaže sa ishodom odluke Vrhovnog suda (i nižestepenih sudova) nije dovoljna da se izgradi argumentovana tvrdnja o ustavnoj povredi. Kada se tvrde takve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju obezbediti obrazložene navode i ubedljive argumente (vidi, *mutatis mutandis*, slučaj Ustavnog suda KI136/14, *Abdullah Bajqinca*, rešenje o neprihvatljivosti od 10. februara 2015. godine, stav 33).

50. Kao rezime, Sud smatra da podnosilac zahteva nije predočio dokaze, činjenice i argumente koji dokazuju da su postupci pred redovnim sudovima doveli do povrede njegovih prava zagwarantovanih Ustavom, odnosno članovima 24., 31., 32. i 46. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP.
51. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i kao takav mora se proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 39. (2) Poslovnika.

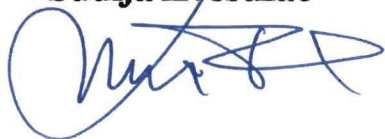
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 39. (2) i 59. (b) Poslovnika, dana 22. jula 2020. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

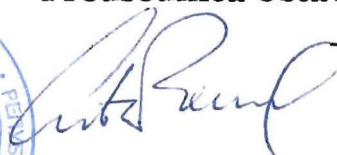
Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi